

[Jesper Simonsen.]

Det var for det første Edith-Sagen. Hvad viser nu Edith-Sagen? Ja, den viser vel for det første dette, at Inkquisitionen, som vi skulde være langt borte fra, desværre endnu har noget Hold i Arbejdsmaaden i den kriminelle Retspleje den Dag i Dag. Den viser dernæst, at der vokser op megen Mistænksomhed og Mistænkeliggørelse overfor den sigtede og Personer, som er knyttede til den sigtede og Sagen, fordi Offentligheden ikke har Adgang til at faa at vide, hvad der egentlig foreligger i Sagen, ikke har Adgang til at kunne følge det Bevismateriale, som kommer frem, og vurdere det paa et reelt Grundlag.

Dernæst viser denne Sag det uheldige i, at man fra Anklagemyndighedens Side giver Offentligheden Meddelelser vedrørende den Del af Sagens Behandling, som foregaar bag lukkede Døre, det vil sige hos Opdagelsespolitiet. Jeg finder det uheldigt og værd at paatale, at saadanne Oplysninger gives, som det skete i denne Sag.

Jeg synes derfor, at man kan sige om Edith-Sagen, at den netop er et udmærket Eksempel paa Betydningen af, at Behandlingen foregaar offentligt, baade for at undgaa Mistænkeliggørelse, hvor det ikke har noget reelt Grundlag; og ogsaa for at Sagens Behandling kan foregaa paa en saadan Maade, at man ikke ligesom faar en Utryghedsfølelse — og en saadan var utvivlsomt til Stede i Offentligheden — i Retning af, at der gaas haardere frem end rimeligt og naturligt er.

Det andet Eksempel, det ærede Medlem valgte, var Hald-Sagen, og det ærede Medlem havde der Referatet i en Avis til Stede som Dokumentation for Referater, der efter det ærede Medlems Mening var uforsvarlige. Jeg ved ikke, hvilket Blad det var, det ærede Medlem havde, men jeg er ikke i Stand til i det, det ærede Medlem redegjorde for her, at finde noget som helst, der kunde virke anstødeligt eller uheldigt overfor Offentligheden.

Jeg er her ved det Punkt, hvor man har sat saa stærkt ind mod Offentligheden. Man hævder, at den fulde Offentlighed i kriminelle Sager virker moralsk svækkende, og fremhæver i denne Henseende dels Sædelighedssager og dels i større Almindelighed de kriminelle Sager, idet man for de

sidstes Vedkommende hæfter Opmærksomheden ved, at unge Mennesker skulde blive fristet til at glide ind paa Forbryderbanen, skulde faa ligefrem en Belæring i Forbryderhaandværket ved at være til Stede i Retsalen.

Det forekommer mig, at denne Kritik af Offentlighed paa disse Omraader er ganske overdreven og fuldkommen uberettiget. Jeg bestrider ikke, at en Sædelighedssag kan være af en saadan Natur, at Dørene bør lukkes, men det er der allerede Hjemmel til, og denne Hjemmel er utvivlsomt tilstrækkelig. I øvrigt foregaar der — naar vi ser bort fra det, som der er Hjemmel til at udelukke Offentligheden fra — ikke noget i Retssalen, som kan virke svækkende paa den almindelige Sædelighed. Hvis man blot et Øjeblik vil prøve at sammenligne med det, som fremføres i Billeder, i Bøger, i Biografteatre o. s. v., saa vil det dog være fuldkommen berettiget at sige, at det, der kommer frem i Retssalen og gennem Referater fra Retssalen af Livets Virkelighed, er langt mindre egnet til at vække Nyfgenhed eller Lystenhed, eller hvad man mener det skulde vække, end det, som fremføres paa de andre Felter, jeg nævnte.

Jeg vil derfor hævde den Opfattelse, at der ikke gennem Behandlingen af Sædelighedssager i Retterne sker noget, som kan begrunde den Forargelse, som undertiden er til Stede, eller kan begrunde en videregaaende Hjemmel end den, der allerede findes til at lukke Dørene.

Ok hvad Belæringen af unge angaar, da forekommer det mig ogsaa, at Kritiken der hviler paa et fuldkomment Ukendskab til, hvorledes det gaar til i en Retssal. Det er nemlig ingenlunde saaledes, at den, der staar som tiltalt eller sigtet i en Retssal, staar i nogen Heltepositur, som kunde friste unge Mennesker eller andre til at ønske sig i hans Sted, aldeles ikke! Det kunde maaske være Tilfældet i gamle længst forsvundne Dage, da man gav Forbryderen Anledning til at være Helt derigennem, at han skulde bære store Lidelser, saaledes at han derved kunde vise en Evne til at tage dem. Men saaledes er det jo ikke mere; nu gør han i al Almindelighed en ret ynkelig Figur, og derfor vil Tilhørerne eller de, der læser et objektivt og nøgternt Referat af det, der